

Právě dnes, tedy 1. března, vydává Indies novou, v pořadí druhou desku Sester Steinových. Jmenuje se Můj tanec, producentem se stal Michal "Jablkoň" Němec a podle seznamu hostů (Michal Gera - trubka, Karolína Vančurová - housle, viola, Pavel Hloušek - bezpražcová baskytara, Petr Vizina - bicí, Johny Jůdl - fagot, Filip Spálený - tuba, Alexej Charvát - kontrabas, Petr Chlouba - kalimba, djembe, zvonkohra, vajíčko a další perkuse, syntezátor) se dá usuzovat na to, že půjde o velmi zajímavé poslouchání (ostatně, recenze na sebe nenechá dlouho čekat). Zatím alespoň nahlédněte na to, jak se Sestrám, tedy Karolině a Lucii, společně žije, hraje a třeba i tancuje.

P. S.: Pokud budete prahnout po dalších novinkách, hledejte je na www.sweb.cz/sestry.steinovy/

Že jsou Sestry Steinovy znovu spolu, to už se dávno ví. Jaké byly důvody toho, že jste se daly znovu dohromady? A smíme doufat, že to tentokrát "vydrží" déle :)))?

Sestry Steinovy - foto:archiv

K: Daly jsme se znovu dohromady, protože se nám stýskalo, po sobě i po muzice, prostě už k tomu nadešel čas. A jak dlouho to vydrží... no, my jsme dost impulsivní a máme sklon práskat dveřma, když se něco nedaří, aspoň já tedy určitě... Takže si myslím, že budeme hrát tak dlouho, jak dlouho nám to bude dělat radost, a ani o den déle... A to může být půl roku, nebo třicet let. Příkláním se ale k té druhé možnosti.

L: Třicet snad ne! Abysme nerozšiřovaly řady různěch zombie?? Ale vážně, já ještě plánuju nějaký to dítko, takže asi zase v budoucnu nějaká pauzička bude, třeba už kratší.

Karolino, v pauze fungování SS ses objevovala s formací Vílí kvil, nakonec hraješ znovu jen s Luckou. Jak to, že v tobě nepřevážila touha dělat "velkou muziku" a zůstala u komorní podoby písniček v podání dua?

K: My jsme i s Luckou uvažovaly už dřív, že rozšíříme sestavu, ono to láká, člověk zná tolik skvělejších muzikantů a dalo by se s nima dělat tolik muziky... Vlastně právě ta zkušenost s Vílím kvilem mě z toho dost vyléčila. Protože tam bylo tolik barev, nápadů, hudebního vtipu navíc, jenže jsem na tom pódiu měla najednou pocit, že mě od lidí dělí něco jako "filtr", přes který musí ta písnička přelézt, aby se k nim dostala. Necítila jsem tu blízkost, kterou cítím, když hrajeme se ségrou, tak jako syrově a jednoduše. Fakt je, že já mám tenhle pocit i u různých svých hudebních oblíbenců - u některých z nich mě ta kapela vyloženě rozčiluje a ruší, říkám si "proč tam proboha hraje tolik lidí, vždyť tu písničku zabíjej". Někdy mám pocit, že to není o muzice, ale o kamarádství - mám tohodle kluka ráda, tak ho pozvu, aby si s náma zahrál... Hm. Tak já jsem asi mizerná kamarádka :-).

Vaše hudba je hodně ženská a hodně často bolavá, palčivá. Karolino, je odrazem Tvého nitra? Nemáš potřebu psát také ve chvílích, kdy je dobře?

K: Já to takhle nevnímám - je tam kus bolesti, ale taky velkej kus vzdoru, a vzdor je dobrá mastička na rány... Ve smutku se píše snáz, to je fakt. Ale mě to ani moc netrápí, mám smutek ráda, je to jedna z barev života, ne? Nechci psát "záměrně veselé písne". Přijde mi to umělý, říct si, "tak, teď to musím trochu rozředit", a napsat píseň o sekané v bufetu. Ale máme řadu písniček, který jsem myslela jako vtip, provokaci. Tím se bavíme zase my...

L: K tý sekaný se mi vybavila básnička Mrak čajovar, kterou Karolína napsala někdy na gymplu, byla takhle nějak: "Po obloze pluje čajovar, právě zaplouvá za břízky, a já teď myslím jen na ovar, na párek s hořčicí a na řízky"? Je fakt, že takový kousky

Sestry Steinovy - foto:archiv

ž nepíše, ale taky mám pocit, že různých vtípků je tam celkem dost. Dělat jenom "depresivky" by ani nešlo, myslím, že bysme si z toho časem hodily mašli, o posluchačích ani nemluvě. Je ale zajímavý, že podle reakcí to na některý lidi působí hodně smutně, bolestně a jiný to zase vnímají úplně jinak. To je teda vesměs ta část publika, která nás řadí mezi bojovný feministky :-).

K: No, to je zajímavý - když zazpíváme "nesnášim párový tance, nesnášim pracky co chtěly by mě držet", část lidí chápe, že je to prostě poněkud drsná sranda, a zasměje se... Ale druhá část publika to bere smrtelně vážně - jako vyjádření našeho hlubokého životního zklamání :-). Tohle "doslovný" chápání mě vždycky zarazí, zpytuju pak svědomí, jestli se u toho zpívání náhodou netváříme víc vážně, než si ta písnička zaslouží - ale mám pocit, že ne. Jenom nás občas někdo příliš vážně chápe, ale s tím nic nenaděláme.

Nadechly jste se k novému začátku, co je teď před vámi? Jak často koncertujete, kde je možné

vás vidět?

L: Koncertujeme tak čtyřikrát do měsíce po klubech, galeriích a festiválcích. Co je před náma? Jaro, léto, hurá! Už se strašlivě těšíme. Mimo jiné nebudou tolik hrozit čtyřhodinový záseky na dálnici, jako tuhle, když sme jely na koncert do Ostravy? a nedojely.

Hrajete pouze nové věci nebo se vracíte i k "trvalkám" svého repertoáru?

K: Hrajeme i trvalky. Máme je rády. Občas se některá octne v nemilosti, tak ji nějakou dobu ignorujeme, a pak ji zase pustíme dovnitř.

L: Teď nás ale ty nový bavěj přece jenom víc, trvalek na indexu je momentálně celkem dost.

Ani to, že chystáte desku, není tajemstvím. Produkce se ujal Michal Němec. Jak vás právě on napadnul? Do čeho všeho ho pustíte mluvit? A vlastně - rozumí vašemu ženskému, křehkému a něžňounkému zpívání, které je stejné jako vy dvě (pozor, charakteristika pouze přejata z vašich stránek, já jsem v tom nevinně).

L: Chceš říct, že na Tebe tak nepůsobíme??? Michal nám zpozvdálí připadal jako člověk, kterej by mohl bejt naladěnej na podobnou vlnu (tu křehounkou a něžňounkou :-)) a ukázalo se, že to tak je. Ve studiu jsme si s ním, zvukařem Vládou Papežem a všema ostatníma užili mimo práce i spoustu legrace, což je hrozně důležitý. Mluvili jsme víceméně všichni do všeho, dokud se nedošlo k přijatelnému konsensu... Mám pocit, že to, čeho sme chtěli dosáhnout, totiž udělat barevnější desku, než byla Lilie polní, ale pořád v našem "štajnovskym" syrovym duchu, se nám zadařilo.

Plánujete k desce turné? Kde se s vámi vaši fanoušci mohou setkat?

K: Budeme hrát pořád tak, jak nám to vyhovuje, asi tak 4 koncerty měsíčně. Obě máme malé děti, takže se nám nechce odjíždět moc často, i když ochotných "hlídačů" je teď kolem spousta, zaplaťpánbu. Tohle je takový přirozený rytmus, jeden koncert týdně, stíháme při tom i všechno ostatní, na každý koncert se těšíme zvlášť, zkrátka ideál :-). Termíny jsou na našem webu: www.sweb.cz/sestry.steinovy. A strašně se těšíme na festivaly, zvlášť já se tý atmosféry nikdy

nemůžu nabažit, myslím si na ně už od zimy.

Na svém kontě máte zisk Zlatých klíčů v anketě F & C jako objev roku. Jaké jsou vaše další mety?

L: Haha, další mety?... Anděl, Grammy, Bahamy, nebe?.

A ještě - každý se ptá v rozhovoru na sen, plány do budoucna.... a tak se ptám úplně odjinud - když se ohlédnete, co vás v muzikantské kariéře těší?

L: Asi všechno.

K: Jo. Už jenom to, že můžeš dělat něco tak vzrušujícího, jako je muzika. Čím sme si to vůbec zasloužily? Ničím, samozřejmě, a to si člověk musí počít říkat... :-). Jasně že je nádhera, když cítíš, že ty tvoje písničky někoho oslovily. Když ti choděj maily od lidí, který tě chtěj pozdravit a popřát hodně štěstí. Ale i ty propadáky, koncerty s horečkou, praskající struny, to všechno je jedno velký dobrodružství. Jo, a taky setkání s lidma, který obdivuješ... A navíc mám pocit, že si většina muzikantů navzájem pomáhá a přeje (!), nezažily jsme snad nikdy něco jako "konkurenční boj", všichni jsou k sobě slušní a milí.

L: Což je ale asi hodně tím, v jaký sféře ty naší scény se pohybujeme.

K: Ano, to je pravda. No zkrátka - dělat v Čechách takovouhle muziku je dobrý.